

နတ်သမီး

အချစ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

"သားအဖေ နယ်ကပြန်လာရင် ဝသုန္ဒြေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာမယ်လို့ မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်သား"

"ဗျာ အဲဒီကောင်မလေးက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ဪ သူငယ်ချင်းရဲ့ နာရေးကိစ္စအတွက် ကုမ္ပဏီကခွင့်ယူပြီး သားအဖေနယ်လိုက်သွားရတာ သားသိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းမှာ က သမီးတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ အသက်ကတော့ သားနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိမယ်၊ နောက်ဆုံးနှစ်လည်း ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ သင်တန်းဘာညာတက်ခိုင်းပြီး အလုပ်လည်း ရှာပေးရမှာ ပေါ့သားရယ်၊ မအေကလည်း ဆယ်တန်းနှစ်လောက်က ဆုံးတာဆိုတော့ သူ့ခမြာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရတာ"

"အဲဒါသားတို့ အပူမှ မဟုတ်ပဲမေမေရယ်၊ မသေခင်ကနေ နာရေးအထိလည်း သွားပြီးစီစဉ် လုပ်ကိုင်ပေးနေရတယ်၊ အခုလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို သယ်လာဦးမယ်၊ ဖေဖေက ဟိုက်ဘော့(စ်) သူဌေး မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ သူများကုမ္ပဏီမှာ လခစားဝန်ထမ်းလုပ်နေရတာ၊ ကျွေးလည်း ကျွေးထားရဦးမယ်၊ သင်တန်းဘာညာတက်ဖို့ အထိလည်း တာဝန်ယူရမယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား"

မကျေမနပ် တွေးခေါ်ပြောတိုင်းတာပြနေသော သားကို ဒေါ်မြတ်စန္ဒီ

ပခုံးလေးပုတ်၍ ဖြေသိမ့်ရ သည် ။ ဂဃနဏ သားမှ နားမလည်သေး တာ။

"ဒီလိုသားရဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီဖေးမတာ အပူဒုက္ခရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မေမေတို့ တုန်းကလည်း ဝသုန္ဒြေအဖေက ခိုးရာလိုက်ပြေးတံအချိန်ကနေ ခုချိန်ထိ အကူအညီတွေပေးနေခဲ့တာပဲ၊ မိဘတွေခွဲမှာ စိုးပြီး သားဖေဖေနဲ့ မေမေက နယ်မြို့လေးမှာ နေတဲ့ ကိုခင်မောင်တို့ ဆီကို ခိုးပြေးကြတယ်၊ အဲဒီရွာမှာ ကို ငါးနှစ်လောက်နေခဲ့ကြတာ သားရဲ့ ၊ သားလေး သုံးလေးနှစ်အရွယ်လောက်မှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့"

"အဲဒီကောင်မလေးကလည်း အဲဒီအရွယ်ပဲပေါ့"

"အင်းလေ သားနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ အဲဒီအရွယ်ပဲပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ကတော့ တခြားအဖော်တွေနဲ့ မပေါင်းသင်းဘဲ သားတို့ နှစ်ယောက်ချစ်လိုက်ကြတာ တုန်နေတာပဲ၊ ခွဲရခါနီးတော့လည်း သားတို့ နှစ်ယောက် လူကြီးတွေကွယ်ရာမှာ ဖက်ငိုကြတယ်လေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား သား"

"ဒီလောက် ငယ်ငယ်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်မှတ်မိမှာ လဲ၊ ထားပါတော့ အဲဒါတွေကို အခုလို တာဝန်ယူရမှာ ကြီးက မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်နော် မေမေ၊ ရန်ကုန်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်က နည်းတာ မဟုတ်ဘူး "

အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လှိုင်းဘွဲ့ပြောနေတာကို မေမေက ခေါင်းတယမ်းယမ်း နှင့် လက်ခံချင်ပုံမရ။ တစ်ဖက်ဆက်တီခုံလေးပေါ်ပြောင်းထိုင်ပြီး

"မေမေတို့ က အားလုံးတာဝန်ယူရမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊

နယ်က သူတို့ အိမ်လေး ဝိုင်းလေး ရောင်းရတဲ့ ငွေကို ဘဏ်မှာ အပ်ပေး လိုက်ရင် ဝသုန္ဒြေအတွက် သင်တန်းကြေးနဲ့ အသုံးစရိတ် ကတော့ ရမှာ ပါ။ မေမေတို့ က နေစရာပေး၊ စားစရာကျွေးရုံပါပဲ။"

"အဲဒီငွေက ဘယ်လောက်မို့လို့ လဲ"

"သားအဖေက ဒီမှာ ခွင့်ထပ်ယူဖို့ အဆင်မပြေတော့ ဗိုက်နာဈေးနဲ့ ရောင်းရသလိုဖြစ်နေတော့ ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ပဲရမယ်ပြောတယ် "

"အဲဒါကိုအရင်းအနှီးလုပ်ပြီး တခြားမှာ နေခိုင်းပါလား မေမေရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ ရှိရင် သားလည်း အနေကျပ်တယ်"

"ဒီခေတ်မှာ အဲဒီလောက်ငွေနဲ့ ဘာကိုရင်းနှီးစားသောက်လို့ ရမှာ လဲ သားရယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း တခြားမှာ နေခိုင်း လို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ ကိုခင်မောင်က သားငယ်ငယ် တုန်းက ဘယ် လောက်ချစ်ထားလိုက်သလဲ၊ မသေခင်အထိ ရွာကထွက်သမျှ အသီးအနှံ စားကုန်သောက်ကုန်ဆိုလည်း လူကြိုတိုင်းအမြဲတင်ပို့ပေးတယ်၊ ဆီဆို လည်း မေမေတို့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဝယ်သုံး ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှိလို့ လား၊ လူဆိုရင် မပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကိုတောင် ကျေအောင်လုပ်ရတယ်တဲ့ "

"မသိတော့ဘူး မေမေရာ၊ မေမေတို့ က အဲလိုတွေးခေါ်မြော်မြင်ပြီး လက်ခံနေတော့ သားက လူဆိုးကြီးဖြစ်တော့မယ်၊ ကြိုပြောထားမယ် နော်၊ သားက သားနေတတ်သလိုနေမှာ ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခံမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး "

"အေး ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်၊ သားအ ခုတက်နေတဲ့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတို့ ၊ စာရင်းကိုင်သင်တန်းတို့ တော့

သားနဲ့ အတူတူတက်နိုင်အောင် အပ်ပေးရမယ်"

"အာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သားက ဒါတွေပြီးရင် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စပီကင် ပါတက်မှာ ၊ မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေတို့ ဘာသာ သီးသန့်အပ်ချင် သွားအပ် ပေးလိုက်"

"ဟဲ့ အဲဒီသင်တန်းကိစ္စတွေက သားပဲနားလည်တာလေ၊ မေမေက ဈေးသွားတာကလွဲပြီး အိမ်ထဲ က အိမ်ပြင်တောင်ထွက်လို့ လား၊ သားအဖေကလည်း ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီတန်းခနဲ အလုပ်ဆင်း ရမှာ "

"ကျစ်"

ကျစ်ခဲ အသံပြုလျက် လှိုင်းဘွဲ့ ခေါင်းတွေစုံကုတ်လိုက်သည် ။ ဝသု နွေဆိုတာ ဘယ်လိုအရှုပ်ထုပ် လဲ။

ရောက်မလာခင်ကတည်းက စိတ်တွေညစ်ညူး၍ ခေါင်းတွေရှုပ်နေရသည် ။ အိမ်မှာ က ဖေဖေ ဝင်ငွေတစ်ခုတည်းသာရှိသည် ။ အိမ်အသုံးစရိတ်နှင့် သူ့ကျောင်းစရိတ်လောက်ငရံသာရှိပြီး ကျောင်းပြီးတော့လည်း နိုင်ငံခြားထွက်အလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် သင်တန်းကြေးတွေက အကုန်အကျများ လွန်းသည် ။

"သားရယ် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ လည်း ဒီလောက်အလုပ်တွေပေါနေတာ၊ တစ်ခုခုလုပ်ပါလား သားရဲ့ ၊ နိုင်ငံခြားသွား အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာလည်း တန်ရာတန်ကြေးပေးဆပ်ရလို့ မြိုးမြီးမြက်မြက်ရတာပါ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ လည်း အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်း နဲ့ အလုပ်ရရင်လည်း ဒီငွေကြေးလောက်တော့ ပြန်ရပါတယ်၊ မိဝေး ဖဝေးနဲ့ မသွားပါနဲ့ လား သားရယ်"

ဖေဖေတို့ က ထိုသို့ပြောပေမယ့် သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူလုပ်ချ

င်တာလုပ်ရဖို့ ပဲ အာရုံစိုက်သည်။ ။ မိဘစကားနားမထောင်ချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် လူငယ်တစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိရမည်လို့ တွေးခဲ့သည်။ ။

ဝသုန္ဒြေကြောင့် တော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အပျက်မခံနိုင်ပါ။ သင်တန်းကိစ္စ ဘာကိစ္စတွေလည်း သူ ဘာမှ လုပ်မပေးချင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကိုတော့ မေမေတို့ ကို ငြင်းလို့ ကောင်းမည်မထင်။ လိုက်လျော ရမည်ဆိုတာ သိပေမယ့် မေမေ့ကိုဘာအဖြေမှ မပေးဘဲ နေစိုးတို့ ရှိနေမည့် လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"လှိုင်းဘွဲ့ မင်းမျက်နှာ မလန်းပါလား၊ ဘာတွေ ငုပ်လာတာလဲ"

သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဝင်ထိုင်နေသော နေစိုးက ပခုံးပုတ်ရင်းမေးသည်။ ။
ဌေးလွင်က သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်မှာ ပေးရင်းနှင့်

"ဒီကောင်က သူလုပ်ချင်တာ လုပ်နေရမှ လန်းတဲ့ ကောင်၊ အခု သူ့အမေက သူမလုပ်ချင်တာကို ဘာခိုင်းလိုက်လဲမှ မသိတာ"

"အိမ်မှာ လူစောင့်မရှိလို့ ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ လား၊ ဟုတ်လား လှိုင်းဘွဲ့"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အိမ်မှာ အရှုပ်ထုပ်တစ်ယောက် လူပိုရောက်လာမယ်ဆိုလို့ ပါ"

"ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ ရှင်းအောင်ပြောပါ"

"ဝသုန္ဒြေတဲ့ ၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီး၊ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ ဒီမှာ သင်တန်းလာတက်ပြီး အလုပ်ရ ယောက်ျားရတဲ့ အထိ သောင်တင်နေတော့မှာ "

"အဲဒါများကွာ မင်းအတွက် ဘာတွေ ထိခိုက်နစ်နာသွားလို့ လဲ"

"မင်းတို့ မှ အပြောကောင်း၊ ငါတို့ အိမ်စီးပွားရေးက ငါဖြုန်းနေတာ နဲ့ ပြေလည်ရုံပဲရှိတာ၊ လူပို တစ်ယောက်အတွက် ငါအနေကျပ် အစားကျပ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး"

"ဟာ ဒီကောင် မမြင်ရခင်ကတည်းက မျက်မှန်းကျိုးနေသလိုကြီးပါလား၊ မင်းရှာဖွေထားတဲ့ ငွေနဲ့ မှ မဟုတ်တာ၊ မင်းမိဘတွေ စီမံမှာ ပေါ့၊ မင်းကအနေသာကြီး"

"မင်းတို့ သိတာ အဲလောက်ပါကွာ၊ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေတတ်တာ မင်းတို့ သိသားပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ ရှိနေရင် ငါအနေကျပ်တာပေါ့"

"ဟား ဟား ဟား"

သူ့စကားက ရယ်စရာမဟုတ်ပါဘဲ နေစိုးနှင့် ဌေးလွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထရယ်သည် ။ သူက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဆောင့်ခနဲချလိုက်ကာ

"မင်းတို့ က ဘာရယ်တာလဲ"

"မင်းက မင်းလုပ်ချင်သလိုလုပ်ဖို့ မင်းနေချင်သလို နေဖို့ မိဘကို တောင် ဂရုစိုက်ခဲ့လို့ လား၊ မိဘ တွေကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးဆိုပြီး ကျောင်းပြီးတာတောင် မခိုင်းရက် မပြုရက်နဲ့ ချစ်လိုက် ရတာ အလိုလိုက်ရတာလွန်လို့ "

"အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ၊ ငါက အသောက်အစား ကင်းတယ်၊ လောင်းကစားကင်းတယ်၊ မိန်းမကိစ္စလည်း ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ မရှိဘူးဒ"

"ဟုတ်ပါတယ် အခုလက်ရှိ ရည်းစားနှစ်ယောက်ပဲ"

"ဟ ဒါကတော့ ခေတ်လူငယ်ပဲကွ၊ နိုက်ကလပ်မှာ အချိန်မဖြုန်းရင်

ပြီးရောပေါ့၊ ရည်းစား ထားတာ ဆန်းလို့ လား။"

လှိုင်းဘွဲ့ဆင်ခြေကို ဘယ်သူမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်။ လှိုင်းဘွဲ့က စကား နိုင်လုလျှင် သူနိုင်ရမှ ကျေနပ် တတ်သူ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျှော့ပေးဖို့ စိတ်မကူး။ မဟုတ်မခံစိတ်လည်း ရှိပြီး ထစ်ခနဲဆို ရန်လည်း ဖြစ်တတ်သည် ။

"လှိုင်းဘွဲ့ ကလေးဆိုးကြီးလို မင်း စကားနိုင်မလုနဲ့ ၊ မျိုးမျိုးကြွယ်နဲ့ ခင်ပေကို မင်းတကယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်"

"အပျော်ရည်းစားထားပါတယ်ဆိုမှ အချစ်လိုလို့ လား၊ သူတို့ လည်း ငါ့ကိုချစ်လို့ တွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ခင်ပေတော့ မသိဘူး၊ မျိုးမျိုးကြွယ်ကတော့ မင်းကို တကယ်ချစ် တာနော်၊ ငါတို့ နဲ့ တွေ့ရင် တောင် မင်းအကြောင်းကို အသည်းအသန် မေးတာ၊ ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတော့ မျိုးမျိုးကြွယ်ကို ကုတ်ထားလိုက် ပါလား။"

"ငါမချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပိုင်းလုံးလုပ်ပြီး အမိဖမ်းဖို့ ဘယ် တော့မှ စိတ်မကူးဘူး နေစိုး၊ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ မဟုတ်တဲ့ ချမ်း သာမှုမျိုးကိုလည်း ငါဘယ်တော့မှ မမက်မောဘူး"

ထိုမာနက လှိုင်းဘွဲ့ရဲ့ လက်သုံးစကားမို့ နေစိုးတို့ မလှောင်ပြောင်ရ က်တော့။ ဒီထက်ပိုဆိုးလျှင် လှိုင်းဘွဲ့ဒေါသကို ဆွသလိုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မပြည့်စုံပေမယ့် အလွယ်ကြံတတ်သည့် စိတ်မရှိတာက လေးစားစ ရာကောင်း၏။ လှိုင်းဘွဲ့က ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်ကန်းကန်းနေတတ်ပေမ ယ့် နှုတ်ခမ်းမွေးစစနှင့် မို့ မိန်းမကြိုက်ထဲမှာ ပါသည် ။ ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်တောက်ပြောင်နေတာမဟုတ်ပေမယ့် ဖရိုဖရဲ ဖိုသီဖတ်သီနေတ

တ်သည့် စတိုင်ကို မိန်းမတွေက စွဲလမ်းကြတာ ဖြစ်မည်။

မညင်သာသော စကားများ နှင့် မချေမငံပြောတတ်တာလေးကိုချစ်
တာဟု ပြောလာခဲ့သော မိန်းကလေးတောင်ရှိတာမို့ လှိုင်းဘွဲ့ဆွဲဆောင်
မှုကို အံ့သြရပြန်၏။

လှိုင်းဘွဲ့ကို အံ့သြတာတော့ မဟုတ်ပါ။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော
ယောက်ျားတွေကို ရှောင်ကွင်း ပြီး လှိုင်းဘွဲ့လို ကောင်ကို တမ်းတမ်းစွဲ
နေသည့် မိန်းကလေးတွေကိုသာ အံ့သြမိခြင်းဖြစ်သည် ။ ဂျစ်ပစီဆန်
သော လှိုင်းဘွဲ့ဒီဇိုင်းကို မျက်ခုံးပင့် ပခုံးတွန့်ကြည့်ရင်း

"ဝသုန္ဒြေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်နေ့လာမှာ လဲ"

"မနက်ဖြန်"

တုံးတိတိ အေးစက်စက် အဖြေက ဘာမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသလို။

အခန်း(၂)

"ကိုထွန်းတို့ ရောက်တာ စောလှချည်လား၊ မနက်စောစော ကားစီးရင်တောင် ညနေလောက်မှ ရောက်မယ်ထင်တာ"

"ညကားပဲ စီးလာခဲ့တယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန် တန်းခနဲ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆင်းရမှာ ဆိုတော့ ဒီတစ်နေ့ အနားယူမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား"

"အင်း ကိုထွန်းလည်း တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့မှာ ပေါ့၊ ဆက်ပြီး ခွင့်ယူလို့ လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ ကိုခင်မောင် ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကို ပြုစုဖို့ ခွင့်ယူသွားတာက တစ်ပတ်၊ နာရေးကြောင့် ခွင့်ထပ်ယူတာက တစ်ပတ်ဆိုတော့ သူဌေးက ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းနေလို့ တော်သေးတာပေါ့"

"အေး ကိုယ်လည်း ရာထူးတိုးတာမှ မကြာသေးတော့ အရမ်းအားနာနေတာ၊ အိမ်ရောင်းဖို့ ကိစ္စနဲ့ ဆက်နေချင်သေးပေမယ့် သမီးလေးကိုနားလည်အောင် ပြောပြပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတာလည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ သူလည်း ပြုန်းစားကြီး အိမ်တွေရောင်းလာခဲ့ရတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမှာပဲ ၊ အားပေးလိုက်ပါဦး မြတ်ရယ်၊ ကိုယ်တော့ ပင်ပန်းလာတာနဲ့ ရေချိုးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်"

ဦးထွန်းမြင့် နောက်ခန်းထဲဝင်သွားမှ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်လေးငြိမ်သက်နေရှာသော ဝသုန္ဒြေအနား ဒေါ်မြတ်စန္ဒီ တိုးရွှေထိုင်လိုက်သည် ။ ပ

ခုံးလေးကိုလည်း ဖွဖွညင်သာ ဖက်တွယ်လိုက်ကာ

"ကဲ သမီး အန်တီတို့ အိမ်ရောက် လာပြီဆိုတော့ ဘာမှ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးပါနဲ့ တော့ကွယ်၊ သမီးအဖေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်အောင် မျက်ရည်မကျနဲ့ သမီး၊ သမီးဘဝကအခုမှ ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက်စရမှာ ၊ ကိုခင်မောင် နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ဘာမှ လုပ်ပေးလိုက်ရလို့ အန်တီလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးအိမ်ကိုရောက်လာတော့ တာဝန်ယူရတော့မယ်ဆိုပြီး အန်တီဖြေသာပါတယ်"

"ကျွန်မအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတာဝန်ကြီးတစ်ခုလိုဖြစ်နေမှာ တော့ စိုးရိမ်မိတယ် အန်တီ၊ မိန်းကလေး အဆောင်တစ်ခုခုမှာ နေပြီး အလုပ်ရှာမလားလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ အန်တီတို့ ရှိနေရက်နဲ့ တခြားမှာ နေမယ်ဆိုရင် တမလွန်က သမီးအဖေ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေပါမယ်၊ သမီးအဖေရဲ့ ကျေးဇူးတွေ အန်တီတို့ အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်၊ အားငယ်စရာ သိမ်ငယ်စရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလို သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ၊ သင်တန်း ကိစ္စလည်း သားကိုစုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်၊ ကိုခင်မောင်က သမီးကို အဲလိုသင်တန်းတွေတက်ပြီး အဲကွန်းခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်စေချင်တာဆို"

မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းဖြင့် ဝသုန္ဒြေခေါင်းညိတ်၏။

"ဖေဖေက သူ့လို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေလုပ်ရမှာ စိုးလို့ အဲလိုအမြဲတမ်းပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဦးလေးထွန်းကိုလည်း မသေခင်က အဲလိုဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါလို့ သေချာမှာ ခဲ့တယ်"

"အေးလေ သမီးရယ်၊ ကိုခင်မောင်ဖြစ်စေချင်တာကို အန်တီတို့ က

လည်း ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ ပေါ့၊ ဦးလေးထွန်းက သမီးအဖေနဲ့ တစ်ရွာ တည်းသားဆိုတာ သမီးသိတယ်မဟုတ်လား၊ အရမ်း ချစ်ကြတဲ့ သူငယ် ချင်းတွေပေါ့၊ ဦးလေးထွန်း ရှစ်တန်းအောင်လို့ မြို့တက်အလုပ်လုပ်ဖို့ ခွဲ ရတာတောင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖက်ပြီးငိုကြတာလို့ အန်တီကို အမြဲပြောပြတယ်"

"ဖေဖေကလည်း အန်တီတို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး သူ့ဆီရောက်လာ တော့ အရမ်းပျော်တယ်လို့ ကျွန်မကို ခဏ ခဏ ပြောပြဖူးပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် အဲဒီအချိန်တွေက ကိုခင်မောင် အရမ်းကိုတာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်၊ ကိုထွန်း ကိုတောင် ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရှာကျွေးခဲ့ရတာ၊ မြို့ရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ တဲ့ လေ၊ ဒီလို ကျေးဇူးတရားတွေရှိခဲ့တော့ အန်တီတို့ ပြန်သိတတ်ရမယ် သမီး၊ သမီးက အန်တီတို့ စေတနာကို နားလည်ပြီး တခြားဘာမှ မတွေးပါနဲ့ "

တုံ့ပြန်ချင်သည့် စေတနာကိုနားလည်ပေမယ့် မလိုလားသည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် သူမ နှုတ်တို့ ဆွံ့အသွားရသည် ။

"ဟော သားလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန် လာပြီလား၊ ဒီမှာ သမီးလေး ဝသုန္ဒြေရောက်နေပြီ၊ လာ ထိုင်ပါဦးကွယ်"

မှုန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာက ဆက်တီခုံလေးမှာ ဆောင့်ခနဲဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အချိုး မပြေ။ သူမကလည်း ကိုယ့်အပေါ်မလိုလားသည့် လူကို မျက်နှာတောင် မော့မကြည့်မိ။

"သမီးတို့ သုံးလေးနှစ်အထိ ကစားဖော်၊ ကစားဘက်အတူနေခဲ့ကြဖူးတယ်လေ၊ အန်တီတို့ သား လှိုင်းဘွဲ့တဲ့ သမီး၊ မမှတ်မိဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ နာမည်ကိုတော့ ဖေဖေလည်း ပြောပြနေလို့ ခပ်ရေးရေးမှ တိမ်သလိုပါပဲ၊ လူကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ကို မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်ကြည့် လို့ မရပါဘူး"

လှိုင်းဘွဲ့ဆိုသူရဲ့ မျက်ဝန်းစွေခနဲ စောင်းကြည့်တာကို သတိထားမိ ပေမယ့် သူမ တုန်လှုပ်တတ် သူမျိုးမဟုတ်ပါ။ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြ ငှ် ကိန်းခန်းကြီးနေသော ယောက်ျားမျိုးကို သူမ အထင်မကြီး တတ်။

"ဘာလို့ သွားမေးနေတာလဲ မေမေရယ်၊ ဘောင်းဘီတောင်မဝတ် သေးတဲ့ အရွယ်ကို ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိမှာ လဲ၊ သားကတော့ နာမည်ကို တောင် ခပ်ရေးရေးပြန်စဉ်းစားလို့ မရတော့တာ"

လှိုင်းဘွဲ့ရဲ့ ချေပစကားကြောင့် သူမ မျက်စောင်းဒိုင်းခဲ ပစ်လွှတ်လို က်မိ၏။ ဒါကို သတိထား မိဟန်မတူသော ဒေါ်မြတ်စန္ဒီက ရိုးရိုးသား သားတွေးကာ

"ဟုတ်မှာ ပါလေ အဲဒီအချိန်က သားတို့ အရမ်းငယ်ကြသေးတာ၊ မေ မေတို့ ကတော့ မိုးရွာပြီဆို ရွံ့ရှုပ်ကလေးတွေ လုပ်ပြီးဆော့တတ်တဲ့ သားတို့ ကိုအရမ်းချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ခုထိ သတိရတုန်းပဲ၊ မိုးရွာရ င် နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းပျော်နေကြတာလေ"

ခုလည်း ပျော်နေတုန်းပါပဲ ဆိုသည့် စကားမပြောမီအောင် လှိုင်းဘွဲ့ ထရပ်လိုက်သည် ။ ဧည့်သည် ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကြောတင်းကာ ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးသည် ။

"ဘယ်လဲ သား"

"နေစိုးတို့ ဆီ သွားမလို့ "

"ခုမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး လား သားရယ်၊

ဒီနေ့ သင်တန်းတက်ရတာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ အပြင်သွားဦးမလို့ လား။"

"သူတို့ နဲ့ မတွေ့ခဲ့လို့ မြို့ထဲကို လိုက်သွားမှာ "

"အရေးကြီးကိစ္စ မရှိရင် နောက်နေ့မှ ဝသုန္ဒြေလေးကို သင်တန်းလို က်အပ်ပေးရင်း သွားလိုက်ပါ လားကွယ်"

"အဲဒါ နောက်နေ့မှ ဥစ္စာ၊ ဒီနေ့က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ ဟို ဘက်လမ်းက ကောင်တွေနဲ့ ဘောလုံးလည်း ကန်ဦးမှာ ၊ သား ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ် မေမေ"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဪ သားနယ်"

ဒေါ်မြတ်စန္ဒီ ဘယ်လိုပဲဟန့်တားပါစေ လှိုင်းဘွဲ့က လက်နောက်ပြန် တာတာပြလျက် အိမ်ပေါ်က ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းသွားသည် ။ မိ ဘစကား မြေဝယ်မကျနားထောင်သည့် လူစားထဲ လှိုင်းဘွဲ့ မပါတာ အ ကဲခတ်လိုက်မိသည် ။

မျက်ခုံးထူထူ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲ မျက်နှာရှင်းပေမယ့် ဆံပင်က ခုခေတ် လူငယ်တွေလို ဆေးရောင်တင်လျက် ဖရိုဖရဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင် အဝ တ်အစားက ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား ဖစ်ဆိုဒ် အော်တာရှုပ် နှင့် ဘောင်း ဘီက အိတ်ကပ်တွေအများကြီး၊ ဖန်စီပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ ။

ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေ။ ထောင့်မကျိုး။

ဒီလူနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေရမှာ ပခုံးတွန့် နှာခေါင်းရှုံ့မိသည် ။ သူ့ဆန် စားရဲမှ ဆိုပြီး သည်းခံမျိုသိပ်ဖို့ တော့ စိတ်မကူးမိ။ မိဘတွေကို လေး စားယုံကြည်အားကိုးပေမယ့် သူ့လိုလူက သူမအတွက် အမှိုက် တစ်စ လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ။

ဗရုတ်သုတ်ခ မလိုလားသည့် ပုံစံကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဆက်ဆံ

ရေးအဆင်ပြေနိုင်ဖို့ လည်း လမ်းမမြင်။

လှိုင်းဘွဲ့တဲ့ ။

ငယ်ငယ်ကတော့ ထိုနာမည်ကို တသသ ရေရွတ်ခဲ့ဖူးသည် ထင်၏။
မိုးလေးရွာတိုင်း ရွှံ့ရပ်လေး ကို လူပုံစံလုပ်၍ လှိုင်းဘွဲ့ဟု အမည်ပေးကာ
သူငယ်ချင်းအဖော်အဖြစ်နှင့် အနားမှာ ထားပြီး အတူတူ ကစားခဲ့ဖူးတာ
သတိရသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ကလေးဘဝ အတိတ်မှာ ပဲ။

အခုတော့ မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရစွာဖြင့် . . . ။

အခန်း(၃)

"ဟိုကြည့် သည် ကြည့် လျှောက်ကြည့်မနေနဲ့ ၊ လမ်းနဲ့ နေရာကို သေချာမှတ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ လိုင်းကားတိုးစီးပြီးလာ၊ နောက်နေ့ နင့်ကို စောင့်မခေါ်နိုင်ဘူး၊ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး"

"အခုလည်း ဒီမှာ ထားပြီး သွားချင်တဲ့ နေရာ သွားပါ၊ အိမ်လိပ်စာမှတ်ထားတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးစမ်းပြီးပြန်လို့ ရတယ်"

ပက်ခနဲ ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သော ဝသုန္ဒြေကို လည်ပြန်ကြည့်၍ ခြေလှမ်းတွန့်သွား၏။ မြို့လယ်ကောင်မှာ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့လျှင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ သူမ မတွေးမိဘူးလား။

နောက်အလှည့်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားတော့ သူမက မျက်ခုံးပင့်သွားလျက် ပြူးကြည့်သည် ။ နယ်ကရောက်လာတာဆိုပေမယ့် ရိုးပုံရိုးပန်းအဝတ်အစားများ လည်း မဟုတ်။ ခေတ်လွန် သရုပ်ပျက်အဝတ်စားလည်း မဟုတ်ဘဲ မရိုးမဆန်းလိုက်ဖက်အောင်ဝတ်လာခဲ့သော ဝသုန္ဒြေကို ပခုံးတွန့်၍ မဲ့ခနဲပြီးလိုက်မိသည် ။

"မင်းကို စေတနာ သဒ္ဓါတရားပို့ပြီး လိုက်ပို့နေတာ မဟုတ်ဘူး ဝသုန္ဒြေ၊ မေမေတို့ က သင်တန်း သေချာအပ်ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းဆို တစ်ခါတလေ သင်တန်းကိုတောင် ရောက်ချင်မှ ရောက်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပွေးရမယ့်အချိန်တွေလျော့သွားပြီ"

"ဂုဏ်ယူစရာမရှိ ဂုဏ်ယူပြီးပြောမနေနဲ့ ၊ နယ်မှာ နေတိုင်း အိုဗာဒီ တ်အောက်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်တယ်၊ နင့်ကို အား ကိုးမယ်ထင်ပြီး အပေါ်စီးက ဖိဟောက်ဖို့ တော့ မကြိုးစားနဲ့ "

"ဒီလောက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားကိုးရင်လည်း နေခဲ့ပေါ့၊ မေမေ တို့ ကိုတော့ ချွန်တွန်းမလုပ်နဲ့ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံ"

ဥပေက္ခာပြု လှည့်ထွက်သွားလိုက်တာ တစ်ချက်လေးတောင်နောက် လှည့်မကြည့်။ ယောင်တောင်တောင် တက်ခေါက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း ခြေစုံရ ပ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီငေးမောမိ၏။

တိုက်တာ အဆောက်အဦးကြီးတွေက ခမ်းနားသစ်လွင် တောက်ပ နေသလို လူတွေကားတွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ ။

သူမ သင်တန်းတက်ဖို့ အတွက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေဆီကို စုံစ မ်းကြည့်လို့ အဆင်ပြေ ပဲ့မလား။

ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေကလည်း ကျောပိုးအိတ်လေးတွေ ဘေးလွှ ယ်အိတ်လေးတွေနှင့် လန်းနေ သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ ဥဒဟို သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည် ။ မိန်းကလေးအချင်းချင်း စုံစမ်းကြည့်တာ ကောင်းမည်ထင်၏။

"ဟိတ် ရှုး ဒီမှာ "

မလည်မဝယ်ရပ်နေမိပေမယ့် မင်သေသေ ခပ်တည်တည်နှင့် လှမ်း ခေါ်လိုက်သည် ။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ဝဝနှင့် ကောင်မလေးဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး သူမအနား လျှောက်လာပေမယ့် သရီး စတက်ဆံ ပင်လိပ်ခွေခွေနှင့် ကောင်မလေးက မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် နေရာမှာ တင် ရပ်နေ၏။

"ကွန်ပျူတာသင်တန်း တစ်ခုလောက်စုံစမ်းချင်လို့ ပါ။ စာရင်းကိုင်နဲ့ ဘာသာစကားပါ ဆက်သင် လို့ ရတဲ့ နေရမျိုးပေါ့။ ဟို အဆင်ပြေရင် လမ်းညွှန်ပါလားဟင်၊ ဘယ်သင်တန်းကောင်းလဲလို့ "

"ဪ တို့ လည်း အဲဒါတက်နေတာ၊ အဲဒီသုံးမျိုးစလုံးတစ်ခါတည်း မသင်ဘူးကွ၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အောင်လက်မှတ်ယူပြီး နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ အထိ လုပ်ပေးနိုင်တာရှိတယ်"

"ဟင် တို့ က နိုင်ငံခြားသွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး"

"အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ တက်တဲ့ သင်တန်းက ကောင်းပါတယ်၊ တို့ လည်း အခုမှ စတက်တာ၊ စိတ်ဝင်စားရင် လိုက်လေ့လာပေါ့"

"ဪ အင်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ သင်တန်းက ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"ဒီကွန်ဒိုလေးလွှာမှာ ပဲလေ၊ တို့ တွေ အချိန်စောနေသေးတာနဲ့ မုန့် ထွက်စားကြတာ၊ သင်တန်းလက်ခံတဲ့ ဆရာနဲ့ တွေ့ပေးမယ်လေ"

ဝတုတ်မလေးက ဖော်ရွေသဘောကောင်းစွာပင် သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သည် ။ ဆံပင်လိပ်ခွေခွေနှင့် ကောင်မလေးက မကြည်မသာမျက်နှာ နှင့်

"ဘာအရှုပ်လဲ ခက်မွန်"

"အရှုပ်မဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့၊ သင်တန်းတက်ချင်လို့ တဲ့ ၊ တို့ သင်တန်းလူများ အောင် ဆရာကို ပြောပေးမလို့ ခေါ်လာတာ၊ ဪ မင်းနာမည်ဘယ်သူ"

"ဝသုန္ဒြေ ပါ"

"ဟယ် နာမည်လေးက လှလိုက်တာ၊ တို့ နာမည်လည်း မှတ်ထား

နော်၊ ခက်မွန်တဲ့ ၊ သူက မျိုးမျိုးကြွယ်"

ခက်မွန်က နှုတ်သွက်လျှာသွက်ပင် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ မျိုးမျိုးကြွယ်က မျက်နှာမကြည်မသာ ဖြစ်နေပေမယ့် ဘာမှ တော့ မပြောတော့ပါ။ ခက်မွန်က တာဝန်ဝတ္တရကျော့စွာ သင်တန်းအပ်ပေး။ မိတ်ဆက်ပေးနှင့် သူမကိုလည်း ခင်မင်သွားခဲ့သည် ။

လူအများကြီးလည်း မရှိတာမို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိကျွမ်းလွယ်သွားကြသည် ။

"ဒီသင်တန်းက နားလည်လွယ်အောင်လို့ လူနည်းနည်းနဲ့ အချိန်ခွဲသင်တာကွ၊ ကြိုးစားတဲ့ သူကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်လည်း ဆုပေးတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရဖို့ လည်း ကူညီတယ်၊ နိုင်ငံခြားမသွားချင်တဲ့ သူတွေကိုလည်း သူ့အကိုကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သွင်းပေးတယ်လေ၊ တခြား အဆက် အသွယ်တွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အဲဒါကြောင့် တို့လည်း ဒီသင်တန်းကိုလာတက်တာ၊ တချို့နေရာတွေက အောင်လက်မှတ်ကိုင်ပြီး အလုပ်လျှောက်ဖို့ တောင် မလွယ်ကြတာ"

စကားများများ ပြောနိုင်လွန်းသော ခက်မွန်စကားတွေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ရင်းဖြင့် သင်တန်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ထားရစ်ခဲ့သော လှိုင်းဘွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်မိသလိုလို။

ဒါပေမဲ့ လှိုင်းဘွဲ့ရဲ့ ဥပေက္ခာတွေက ကြည်နူးစရာတော့ မဟုတ်ပါ။

"ဟင်"

မထီတရီမျက်နှာပေးနှင့် သင်တန်းခန်းထဲပြင်လာသော လှိုင်းဘွဲ့ကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားသည် ။ လှိုင်းဘွဲ့လည်း ဒီသင်တန်းမှာ တက်တာပဲပေါ့။

ဒါတောင်မှ သူမကိုသင်တန်းအပ်မပေးဘဲ လမ်းခုလတ်မှာ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့် ကိုယ်ရအောင်လုပ်ကြည့်ဆိုသည့် သဘောပေါ့။ လူပေါင်းမှားကာ တခြားနေရာတွေရောက်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

"အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကြည့်ထား ဝသုန္ဒြေ မျိုးမျိုးကြွယ်ရဲ့ အသည်းပေါက်လေ၊ ရိုက်ပေါက် ဒီဇိုင်းနဲ့ အဲဒီလှိုင်းဘွဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်ကို မျိုးမျိုးကြွယ်ဘာတွေကြွေနေတယ် မသိဘူး၊ ငါကတော့ အရမ်း အမြင်ကတ်တယ်"

ခက်မွန်က သူမကိုတံတောင်ဖြင့်တို့ ရင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့အတင်းပြောနေသည်။ သူမကတော့ မျိုးမျိုးကြွယ် အနားကခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ လည်း ဘာအကြောင်းကစပြီး မုန်းတီးမိမှန်းမသိဘဲ လှိုင်းဘွဲ့ ကို မုန်းတီးနေမိ၏။

"ကျောင်းမှာ တော့ ဘယ်လိုနေခဲ့လဲ မသိဘူး၊ ဒီသင်တန်းမှာ တော့ လှိုင်းဘွဲ့က စတားပဲဟ၊ မိန်းမတွေက သည်းသည်းလှုပ်လွန်းလို့ လားတော့ မသိဘူး၊ လှိုင်းဘွဲ့က တော်တော်အကြောတင်းတယ်"

"သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာနေမှာ ပေါ့၊ ဘာမှလည်း မက်စရာမရှိပါဘူး"

"အေးလေ အဲဒါပြောတပေါ့၊ မင်းတိမ်တိုက်လို လူမျိုးကမှ ရန်ခုန်စရာကောင်းသေးတယ်"

"ဟင် မင်းတိမ်တိုက်ဆိုတာရော ဘယ်သူလဲ"

စပ်စပ်စုစုပြောနေသော ခက်မွန်ကို သူမ စိတ်ဝင်တစားပြန်မေးလိုက်၏။ ဒီသင်တန်းတစ်ခုလုံး သူမကို အရေးတယူအဖော်လုပ်တာဆိုလို့

ခက်မွန်တစ်ယောက်တည်းရှိတာမဟုတ်ပါလား။

မျိုးမျိုးကြွယ်နှင့် နှစ်ယောက် အတူတူလာသော ခက်မွန်က ဘာလို့ မျိုးမျိုးကြွယ်နှင့် အတူတူ သွားမထိုင်တာလဲ သူမ နားမလည်နိုင်။

"မင်းတိမ်တိုက်ဆိုတာ ဒီသင်တန်းပိုင်ရှင်ရဲ့ တူဆိုလားပဲ၊ ဘာသာစကားသင်တန်းချိန်ဆို လာတက်တယ်၊ တို့ သင်တန်းဆင်းချိန် နောက်ကျတဲ့ နေ့ဆို တစ်ခါတလေ အဝင်အထွက်ဆုံတတ်တယ်၊ ကြုံတော့ နင့်ကို ငါပြမယ်လေ၊ အရမ်းသန့်ပြန့်ပြီး ချောမောခန့်ညားတာဟ၊ ကွန်ပျူတာတက်ပြီး ဘာသာစကားသင်တဲ့ အချိန်ပါ ဆက်တက်ရင်တော့ အမြဲဆိုမှာ ပေါ့၊ ငါတောင် တစ်နေ့တည်း အဲလို ဆက်တက်ရမလား စဉ်းစားနေတာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ မင်းတိမ်တိုက်မျက်နှာလေး မြင်ရတဲ့ နေ့ဆို စားဝင်အိပ်ပျော်ပြီး အရမ်းခံစားလို့ ကောင်းတာပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်ရတာ ဖီး(လ်)အပြည့်နဲ့ ဟဲ ဟဲ"

"အရူး နင်က မိန်းမနောက်ပိုးလား"

ရင်းနှီးစွာပင် အရယ်အပြုံးနှင့် ခက်မွန်ကို ပခုံးတိုက်က စနောက်လိုက်သည် ။ ခက်မွန်ကလည်း မျိုးမျိုးကြွယ်ထက်တောင် သူမကို ပိုခင်သွားသလိုပါ။

"နင်က မျိုးမျိုးကြွယ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ သူ့အနား သွားမထိုင်တာလဲ"

"သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် သူ့ကားကို ကပ်စီးခွင့်ရလို့ ပေါင်းသင်းနေတာပါဟယ်၊ သူက ချမ်းသာ သလောက် ကြီးကျယ်ပြီး မောက်မာတယ်"

ဟဲ့၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေကြပေမယ့် ငါတို့ အိမ်က ကိုယ်ပိုင် ကားမစီး
နိုင်တော့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ငါကလည်း တစ်ယောက်တည်း လိုင်းကားတိုးမစီး
ရဲဘူး၊ အိမ်ကပေးတဲ့ တက္ကစီခတွေကိုလည်း မုန့်ဝယ်စားပစ်လိုက်တယ်
ဟင်း ဟင်း"

"ကောင်းတယ် အဲဒါကြောင့် နင်ဝက်ပုတ်ဖြစ်နေတာနေမှာ "

ဘာရယ်မဟုတ် သူမနှင့် ခက်မွန် တရင်းတနှီးသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်
သွားကြသည် ။ လှိုင်းဘွဲ့လို လူကို အသွားအပြန်ဘယ်အချိန်မှ အားကိုးစ
ရာမလိုတော့ပါ။

သူ့ဘာသာ ဘဝင်မြင့်ရုံမကလို့ လဲသေသေ၊ သူမ ဂရုစိုက်စရာမရှိ။
လူကြီးတွေကို ချွန်တွန်းမလုပ်နဲ့ တဲ့ ။

တိတိကျကျမှာ ထားသောစကားကို သေသေချာချာချွန်တွန်းလုပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

မိဘတွေ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်တတ်မှန်းသိပေမယ့် အနည်းအကျ
ဦးစိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ပြီး သူမကြောင်းသိသွားတော့ မကောင်းဘူး
လား။

ဝသုန္ဒြေဆိုတာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသည့် ကောင်မလေးဆိုတာကိုပေါ့။
